

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **L. D.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. DSH/11866/16, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 1. 2018, č. j. 17A 110/2016 - 45,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 1. 2018, č. j. 17A 110/2016 - 45, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21. 9. 2016, č. j. DSH/11866/16, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani kasační stížnosti.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši **11 228 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **9114 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu

[1] Rozsudkem ze dne 8. 1. 2018, č. j. 17A 110/2016 - 45, zamítl Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. DSH/11866/16, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 7. 2016, č. j. OD/6875/16/Kk. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že dne 10. 4. 2016 ve 14:33 hod. řídil osobní motorové vozidlo BMW, dle osvědčení o registraci vozidla barvy červené, ale reálně černé, reg. zn. X, v obci Neznašovy, ve směru na Běšiny, v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/h, kde mu byla naměřena přístrojem Micro Digicam rychlost před odečtením odchylky 78 km/h. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3800 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku především uvedl, že rozpor mezi barvou vozidla žalobce zaznamenanou na snímku z měření (černá) a uvedenou v osvědčení o registraci vozidla (červená) byl jasně vysvětlen provedeným dokazováním, zejména údaji v oznámení přestupku a při výslechu policisty jako svědka. Z pouhé skutečnosti, že žalobce nebyl stíhán také za to, že skutečná barva vozidla neodpovídá údajům v osvědčení, nebylo dle krajského soudu možno dovodit pochybnosti o věrohodnosti policisty. Jednak proto, že oznámení přestupku koresponduje s jeho výpovědí, a nadto z této výpovědi je zřejmé, že předmětného dne byla kontrola bezpečnosti silničního provozu zaměřena především na dodržování dovolené rychlosti.

[3] Dále krajský soud uvedl, že správní orgán I. stupně neporušil zásadu dvojího přičítání téže skutečnosti, pokud jde o tzv. závažnost přestupku, při stanovení sankce správně zohlednil konkrétní okolnosti spáchání přestupku, např. polehčující okolnost - absenci nevratných následků, okolnost, že žalobce překročil v rámci předmětné skutkové podstaty stanovenou rychlost poněkud vyšší měrou (o 25 km/h). Jako zásadní okolnost v neprospěch žalobce byla zohledněna skutečnost, že žalobce byl dle výpisu z evidenční karty řidiče v posledních třech letech dvakrát řešen pro přestupky, a to včetně překročení dovolené rychlosti, tudíž jde evidentně o recidivní jednání. Za takových okolností shledal krajský soud závěr o uložení sankce zhruba v polovině zákonné sazby v souladu s § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“).

[4] Co se týče neprovedení důkazů ohledáním místa a účastnickou výpovědí žalobce, i krajský soud považoval jejich provedení za nadbytečné vzhledem k tomu, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Okolnost, že v místě přestupku byla nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, byla dle jeho názoru dostatečně prokázána, a to zejména na základě oznámení přestupku, v němž byla tato skutečnost výslovně uvedena, a výpovědi policisty, který potvrdil provádění měření v obci.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatel v první řadě namítl, že správní orgán I. stupně řádně neodůvodnil uložení pokuty v horní polovině zákonného omezení. Jednak nebylo možno přičítat stěžovateli k tíži „závažnost přestupku“, odůvodněnou tím, že pokud by se jej dopustil opakovaně, byl by mu uložen zákaz činnosti. V tomto stěžovatel vidí porušení zásady zákazu dvojího přičítání; typová závažnost je totiž vyjádřena již v sankčním rozmezí. Krajský soud pak podle stěžovatele nevysvětlil, proč má tuto námitku za nedůvodnou.

[7] Dále dle stěžovatele nebylo z rozhodnutí správního orgánu I. stupně zřejmé, zda hodnocení existence jeho dvou záznamů za poslední tři roky v evidenční kartě řidiče považoval správní orgán I. stupně za přitěžující, nebo polehčující okolnost, a považoval proto rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Krajský soud pak takové rozhodnutí nesprávně aproboval.

[8] Stěžovatel také namítal nesprávně zjištěný skutkový stav, jakož i procesní pochybení spočívající v nezákonném odmítnutí provedení jím navrhovaných důkazů. Tvrdil, že v místě měření bylo dopravní značkou B20a dovoleno jet rychlostí 60 km/h. Na podporu svého tvrzení označil dva důkazy: svou účastnickou výpověď a ohledání místa. Připustil, že existence dopravní značky na místě nemusí postavit na jisto její umístění již v době spáchání přestupku, avšak s ohledem na skutečnost, že není na přenosném stojanu, ale je zapuštěná v zemi, jeví se to jako vysoce pravděpodobné. Společně s důkazem účastnickou výpovědí mohly pak tyto dva důkazy poskytnout zcela dostatečnou oporu pro uvedenou verzi reality.

[9] Naopak stěžovatel měl za to, že nelze dostatečně prokázat, že v místě měření bylo dovoleno jet nejvyšší rychlostí 50 km/h s odkazem na oznámení přestupku a výpověď policisty. Oznámení přestupku má totiž jednostranný charakter, není řádným důkazním prostředkem a lze jej zpochybnit dle judikatury i prostým tvrzením. Výpověď policisty pak spočívala v tom, že s kolegou měřili rychlost vozidel v obci a že zkontrolovali dopravní značky označující začátek a konec obce. To však dle stěžovatele nijak nevylučovalo jeho tvrzení o existenci značky B20a. On sám navrhoval důkazy k prokázání této zásadní skutkové okolnosti a bylo na místě toto tvrzení prověřit pomocí jím navrhovaného dokazování, nikoliv vycházet ze spekulací, že „*pokud by rychlost byla upravena jinak, asi by to policisté zmínili*“. Ze všech výše uvedených důvodů tedy měl stěžovatel dle svého názoru právo na to, aby dostal příležitost prokázat své tvrzení, nebylo totiž rozhodně možno říci, že by skutkový stav byl bez jakýchkoli pochybností zjištěn.

[10] Závěrem stěžovatel namítl, že vozidlo černé barvy vyobrazené na snímku z měření není jeho vozidlem, neboť to je červené barvy, jak je uvedeno i v osvědčení o registraci vozidla. V rozporu se zásadou *in dubio pro reo* upřednostnil krajský soud tvrzení policistů, kteří tvrdili, že vozidlo stěžovatele bylo ve skutečnosti černé. Jde přitom o situaci, v níž stojí „slovo proti slovu“, u níž dle judikatury Ústavního soudu záleží na tom, zda existují skutečnosti, které jakkoliv znevěrohodňují kteroukoliv ze stran. Stěžovatel upozornil, že

pokud by policisté zjistili z osvědčení, že barva vozidla uvedená tam neodpovídá skutečnosti, pak by měli povinnost oznámit přestupek, v opačném případě by se dopouštěli trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby, neboť by nesplnili povinnost vyplývající z jejich pravomoci. Pokud by při výslechu policista uvedl pravdu, vystavoval by se riziku stíhání za trestný čin zneužití pravomoci úřední osoby, pokud neuvedl pravdu, vystavil se pouze riziku postihu za přestupek křivé výpovědi. Nepochybně jde tedy o zásadní pochybnost o věrohodnosti policisty. Bylo by přitom logické, aby ten volil spíše variantu, která pro něj představuje menší trest. Argument krajského soudu, dle kterého je z výpovědi svědka zřejmé, že předmětného dne byla kontrola bezpečnosti silničního provozu zaměřena především na dodržování dovolené rychlosti, a tedy je logické, že stěžovatel nebyl stíhán za přestupek spočívající v užití technicky nezpůsobilého vozidla (rozpor barvy), považoval stěžovatel za zcela absurdní. Otázka, zda bylo změřeno vozidlo stěžovatele, tak záležela na tom, zda vozidlo stěžovatele je černé, nebo červené. Zatímco policista tvrdil, že vozidlo stěžovatele je černé, a tedy odpovídá svou barvou vozidlu na snímku, stěžovatel tvrdil, že jeho vozidlo je červené, a tedy se nemůže jednat o vozidlo na snímku. S ohledem na skutečnost, že jiných důkazů ve věci nebylo a tvrzení stěžovatele se jevilo jako věrohodnější, bylo na místě, aby správní orgán upřednostnil tvrzení stěžovatele před tvrzením policisty. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě. A s ohledem na ztotožnění se s názory krajského soudu vyjádřenými v napadeném rozsudku navrhl kasační stížnost stěžovatele zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány. Stěžovatel měl za to, že nebylo dostatečně prokázáno, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Uvedl, že na měřeném úseku se nacházelo dopravní značení B20a, které dovolovalo jet rychlostí 60 km/h. Krajský soud, obdobně jako žalovaný, k této námitce konstatoval, že uvedená okolnost byla dostatečně prokázána zejména oznámením přestupku, podpořena výslechem policisty jako svědka. Nejvyšší správní soud se však s uvedeným názorem neztotožňuje z následujících důvodů. V první řadě je nutné přisvědčit stěžovateli, že pokud by bylo zjištění skutkového stavu založeno pouze na oznámení přestupku, s ohledem na jeho povahu by tento podklad sám o sobě nepostačoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70). Stěžejní však v dané věci byl výslech policisty jako svědka. V této kombinaci by pak dle judikatury Nejvyššího správního soudu podklady ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností dostačovaly. Z výpovědi policisty však vyplynulo k dopravnímu značení pouze to, že

s kolegou zkontrolovali dopravní značení týkající se začátku a konce obce. Při výpovědi nebyl tázán na případné jiné dopravní značky v obci a z výpovědi k uvedenému nic relevantního nevyplynulo. Přitom je nutno upozornit, že podle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu je možno místní úpravou zvýšit nejvyšší dovolenou rychlost v obci (obecně 50 km/h; viz § 18 odst. 4 zmíněného zákona) o maximálně 30 km/h, a není tedy možné konstatovat, že pokud zkontrolovali policisté značení začátku a konce obce, stěžovatelem tvrzená značka v obci umístěna bez pochyb nebyla.

[14] Nejvyšší správní soud se dále neztotožňuje s názorem krajského soudu, že by byly stěžovatelem v odvolání navrhované důkazy k prokázání skutkového stavu nadbytečné. Zjištění existence značky v obci na základě místního šetření by samo o sobě značilo pouze aktuální situaci v místě, již to by však mohlo vést k vyvolání pochyb ohledně zjištěného skutkového stavu. A ve spojení s dotazem na příslušný silniční úřad, zda v rozhodnou dobu bylo na daném místě stěžovatelem zmiňované dopravní značení umístěno, by mohlo poskytnout relevantní podklad pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoliv stěžovatel tvrdil existenci dopravního značení B20a až v odvolacím správním řízení, jednalo se o relevantní tvrzení, a proto je měl vzít žalovaný v potaz. Pokud by bylo pravdivé, mohlo by zásadním způsobem změnit náhled na právní kvalifikaci stěžovatelova jednání, jež se – zjednodušeně řečeno – odvíjí od toho, jak moc (o kolik km/h) měl stěžovatel v místě platný rychlostní limit překročit. Správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Této povinnosti však žalovaný v uvedeném rozsahu nedostál a zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla ovlivnit jeho zákonnost. Krajský soud postup žalovaného nesprávně aproboval. Kasační stížnost je tak s ohledem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. důvodná.

[15] Ostatní stěžovatelovy námitky považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodné. Nelze souhlasit se stěžovatelem, že správní orgán I. stupně porušil při ukládání sankce zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti. Správní orgán I. stupně opravdu zmínil v odůvodnění rozhodnutí, že pokud by se stěžovatel dopustil předmětného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, byl by mu uložen zákaz činnosti od jednoho do šesti měsíců. Z dalšího textu odůvodnění je však patrné, že toto uvedl pouze jako hypotetickou variantu druhu sankce, pokud by stěžovatel spáchal předmětný přestupek opakovaně. Protože stěžovatel tento přestupek spáchal poprvé, správní orgán I. stupně k uložení tohoto druhu sankce nepřistoupil a uložil stěžovateli „pouze“ pokutu. Z ničeho pak nevyplývá, že by uvedené mělo jakýkoliv vliv na výši pokuty a mělo by porušovat zákaz dvojího přičítání téže skutečnosti, proto je tato námitka nedůvodná.

[16] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil s názorem krajského soudu, že správní orgán I. stupně zhodnotil při stanovování výše pokuty řádně všechny okolnosti konkrétního případu stěžovatele, a to jak v jeho prospěch, tak i neprospěch. Konkrétně je pak z odůvodnění rozhodnutí zřetelné, že s ohledem na použití formulace „*v jeho neprospěch vyhodnotil skutečnost, že tento* [stěžovatel] *již byl dle výpisu z jeho evidenční karty v posledních třech letech za porušení zákona o provozu na pozemních komunikacích dvakrát řešen*“, na kterou poukazuje stěžovatel, považoval správní orgán I. stupně tyto dva záznamy za

přitěžující okolnost. Ani v tomto tedy Nejvyšší správní soud neshledal pochybení správních orgánů či krajského soudu.

[17] V neposlední řadě nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou námitku stěžovatele týkající se záměny vozidel při měření. Stěžovatel uvedl, že jeho vozidlo je dle osvědčení o registraci vozidla červené a vozidlo na fotografii na záznamu o přestupku je černé, tedy se nejedná o jeho vozidlo. Nejvyšší správní soud má s ohledem na výpověď policisty jako svědka a na stěžovatelem podepsaný pokutový blok a podepsané oznámení přestupku za nepochybné, že se jedná o vozidlo stěžovatele. Policista vypověděl, že změřil rychlost vozidla pomocí laserového přístroje Micro Digicam. Podle záznamu o přestupku činila 78 km/h (po odečtení tolerance rychloměru tedy 75 km/h). Na jeho pokyn, bezprostředně po provedení měření, zastavil na realizačním stanovišti vzdáleném několik metrů od něj druhý policista „změřené“ vozidlo, jehož řidič byl ztotožněn jako stěžovatel. Ten podepsal pokutový blok (který byl následně stornován z důvodu nesouhlasu stěžovatele s přestupkem) a také oznámení přestupku (v němž byla mimo jiné výslovně uvedena odlišnost barvy vozidla v osvědčení o registraci vozidla a ve skutečnosti). Nejvyšší správní soud má proto za prokázané, že „změřené“ vozidlo řídil stěžovatel. Skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn zcela dostatečně.

[18] Zjednodušeně řečeno je pro účely posouzení, zda se řidič dopustil jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, lhostejné, mělo-li vozidlo, kterým měl rychlost překročit, barvu v souladu s osvědčením o registraci, anebo nikoli. Podstatné je postavit na jisto, že šlo o určité konkrétní vozidlo, jež jelo spolehlivě zjištěnou rychlostí v konkrétním místě, a že je řídila konkrétní fyzická osoba. Toto vše z provedených důkazů nad rozumnou pochybnost plyne. Identita vozidla a řidiče, jakož i místo spáchání a rychlost, kterou vozidlo jelo, jsou spolehlivě zjištěny. Jediné, co zůstalo nedořešeno, je, zda v místě měření platilo vskutku rychlostní omezení na max. 50 km/h, anebo zda – jak tvrdil stěžovatel v odvolacím správním řízení – v něm bylo v rozhodné době dovoleno, ačkoli se nacházelo v obci (to rovněž je nepochybné), jet výjimečně vyšší rychlostí (dle stěžovatele údajně 60 km/h).

[19] Není naopak věcí správních soudů, aby hodnotily, zda „spolu“ s přestupkem, jenž měl spočívat v překročení nejvyšší povolené rychlosti, měla být řešena i údajná neshoda mezi skutečnou a evidenční barvou vozidla, jímž měl být přestupek spáchán. Důkazně tato okolnost nemá za daných skutkových souvislostí žádný význam.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil. S ohledem na důvod zrušení napadeného rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. také žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.

[21] V dalším řízení je správní orgán vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ve věci je vše podstatné s výjimkou jediné okolnosti spolehlivě zjištěno. Žalovaný tedy ověří, zda je pravdivé tvrzení stěžovatele, že v době, kdy byla rychlost měřena, bylo dovoleno v místě měření jet rychlostí vyšší než 50 km/h, jak tvrdí stěžovatel. Podle toho, co bude zjištěno, poté žalovaný rozhodne – v úvahu připadá zejména setrvání na původních závěrech, zjistí-li se, že v místě bylo dovoleno jet nanejvýš „padesátkou“, anebo korekce právních závěrů (zejména právní kvalifikace stěžovatelova jednání), pokud by se ukázalo, že v místě bylo dovoleno jet rychleji.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Protože stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě plný úspěch, má právo na náhradu nákladů těchto řízení. Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl; proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.).

[23] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a písemné podání ve věci - žaloba) částku 6200 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)]. Náhrada hotových výdajů pak činí 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky), tj. 600 Kč. Protože je zástupce stěžovatele plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 6800 Kč, tedy o 1428 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 11 228 Kč.

[24] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení zaplacením soudního poplatku ve výši 5000 Kč a odměny jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky]. Náhrada hotových výdajů pak činí 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Protože zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, jeho odměna se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 9114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu